

Sygn. akt I UK 281/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania Z. F.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.  
o zasiłek chorobowy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2016 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt VIII Ua [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. zmienił zaskarżony przez odwołującą się wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2014 r. w ten sposób, że stwierdził, iż Z. F. nie jest zobowiązana do zwrotu odsetek od zasiłku chorobowego do dnia 27 lutego 2012 r., a w pozostałej części oddalił jej apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, oddalającego odwołanie Z. F. od decyzji ZUS Oddziału w C. z dnia 22 lutego 2012 r. stwierdzającej brak prawa do zasiłku chorobowego za okres od 7 lipca 2011 r. do 7 sierpnia 2011 r. i zobowiązującej do jego zwrotu jako świadczenia nienależnego.

Odwołująca się wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie

choroby i macierzyństwa, a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz orzeczenie co do istoty sprawy i zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. z uwagi na potrzebę wykładni art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a nadto z tego względu, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga zatem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02 (niepublikowane) - wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie w sprawie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na tę przesłankę nie czyni zadość takim wymaganiom, bowiem wbrew pogładowi skarżącej, nie ma żadnej rozbieżności w orzecznictwie odnośnie do wykonywania w czasie zwolnienia lekarskiego pracy zarobkowej przez osobę zatrudnioną, jak odwołująca się, w charakterze pracownika. Przykłady orzeczeń Sądu Najwyższego, przytoczone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, dotyczą zupełnie innych okoliczności faktycznych, a mianowicie udziału członka rady nadzorczej spółki kapitałowej w okresie zwolnienia lekarskiego w posiedzeniach tej rady za wynagrodzeniem (wyrok z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 154/04) oraz wykonywania przez przedstawiciela Skarbu Państwa czynności członka rady nadzorczej w T. [...] S.A. (wyrok z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 274/13). Warto przy tym dodać, że między tymi orzeczeniami nie ma żadnej sprzeczności, albowiem Sąd Najwyższy w sprawie II UK 274/13 nie zanegował konieczności uznawania za pracę zarobkową udziału członka rady nadzorczej spółki w posiedzeniach tej rady, a jedynie uwzględniając specyfikę uczestnictwa przedstawiciela Skarbu Państwa w posiedzeniach rady nadzorczej T. [...] S.A., przyjął w tym konkretnym przypadku niemożność uznania go za pracę zarobkową w rozumieniu powołanej ustawy. Oba te judykaty nie mają zastosowania do sytuacji skarżącej, której aktywność w okresie pobierania zasiłku chorobowego polegała, jak zostało ustalone, na wykonywaniu obowiązków wynikających ze stosunku pracy. Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego rekompensującym utratę zarobków na skutek choroby. Ryzyko ubezpieczeniowe objęte ubezpieczeniem z tytułu choroby i macierzyństwa odnosi się do niemożliwości uzyskiwania dochodów w razie jego spełnienia. Zasiłek chorobowy należy się zatem tylko wówczas, gdy choroba uniemożliwia uzyskiwanie dochodu z pracy. Zasadą jest, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną (art. 80 k.p.). Stąd też zasiłek nie przysługuje - najogólniej mówiąc - za okresy

świadczenia pracy. Należy się za nie bowiem nie zasiłek lecz wynagrodzenie. Okoliczność, że za pracę wykonywaną w okresie zwolnienia lekarskiego nie wypłacono skarżącej wynagrodzenia jest oczywistym skutkiem tego, że otrzymywała zasiłek chorobowy, wobec czego w żadnym razie nie może świadczyć o tym, że jej aktywność nie była pracą zarobkową, czym jedynie usiłuje się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnić wniosek o jej oczywistej zasadności.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarżąca nie zdołała wykazać potrzeby rozpoznania jej skargi i z mocy art. 398<sup>9</sup> k.p.c. postanowił jak w sentencji.